

Arrest

nr. 228 790 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 mei 2008.

Op 3 november 2008 dienden verzoekers ouders een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers ouders gingen hiertegen in beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot op 4 september 2009 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers ouders gingen in cassatieberoep tegen deze beslissing.

De Raad van State verwierp dit beroep op 20 oktober 2009.

1.2. Verzoeker diende in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming in op 30 januari 2014.

In het kader van dit verzoek besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 2015 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 162 239 van 17 februari 2016 oordeelde de Raad dat verzoeker niet kon worden erkend als vluchteling en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker verliet België en reisde naar Frankrijk waar hij op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Frankrijk diende conform de Dublinregeling een terugnameverzoek in bij België dat hierop inging. Verzoeker keerde terug naar België en diende hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 6 augustus 2018. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 9 oktober 2018 ontvankelijk verklaard.

Op 6 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij arrest nr. 227 079 van 4 oktober 2019 eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

1.3. Op 18 oktober 2019 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgebracht naar het transitcentrum 127bis in Steenokkerzeel, waar hij een derde verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 28 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, B. M. D., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U bent een soennitische moslim (Hanafi rechtsschool). U bent geboren op 3 september 1993 in Kabul.

Uw ouders zijn B. M. O. (O.V.: 6.343.159) en B. P. (O.V.: 6.261.174). U hebt ook twee broers: B. O. (O.V.: 7.836.984) en B. Mi. (O.V.: 7.836.986). In 1996 verhuisden uw ouders naar Iran en vervolgens naar Pakistan. In 2002 keerde jullie gezin terug naar het district Char Asyab van de provincie Kabul in Afghanistan, intussen behoort uw dorp bij het zesde district van de stad Kabul. Uw vader was intussen echter naar het Verenigd Koninkrijk doorgereisd en voegde zich pas in 2005 weer bij jullie. In 2008 verliet u samen met uw broers en uw moeder Afghanistan. Jullie reisden per vliegtuig naar India en vervolgens naar Syrië, van waaruit jullie over land de reis verder zetten tot België waar jullie op 26 mei 2008 aankwamen. Op 3 november datzelfde jaar vervoegde uw vader jullie en diezelfde dag dienden uw beide ouders een verzoek om internationale bescherming in. Het asielrelaas van uw ouders hield in dat uw vader, omwille van zijn werk onder het regime van Najibullah, werd bedreigd door de partijen Jamiat en Hezb-i-Islami, in het bijzonder door commandant Shahin. Daarom zou uw gezin in 1996 Afghanistan zijn moeten ontvluchten. Na jullie terugkeer in 2002 staken die problemen opnieuw de kop op: uw broer O. werd ontvoerd en toen uw vader dit ging aangeven bij de politie werd hij eveneens vastgehouden. Uiteindelijk kwamen zowel uw broer als uw vader vrij na de betaling van losgeld. Naast deze ontvoeringen zou ook uw moeder bedreigd zijn omwille van haar werk als lerares. Op 29 april 2009 werd dit verzoek echter afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (CGVS). Uw ouders gingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die hun beroep op 4 september 2009 afwees. Uw ouders gingen hertegen in beroep bij de Raad van State (RvS), maar de RvS verwierp dit beroep op 20 oktober 2009.

In december 2010 poogde u asiel aan te vragen in Nederland. U werd echter terug verwezen naar België. Op 21 januari 2011 dienden uw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, zich baserend op dezelfde problematiek zoals aangehaald in het eerste verzoek en op de elementen die aangehaald werden door uw moeder. Ze stelde dat vrouwen in Afghanistan niet worden gerespecteerd en voegde nog toe psychologische problemen te hebben. Op 12 juni 2013 werd dit verzoek wederom geweigerd en het beroep bij de RvV werd op 19 december 2013 opnieuw afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 30 januari 2014 dienden u en uw broers O. en Mi. een **eerste verzoek** om internationale bescherming in eigen naam in. In uw eerste verzoek verwees u in eerste instantie naar het relaas van uw ouders. Verder haalde u aan te vrezen voor ontvoering en rekrutering door de taliban, aangezien u van Europa komt en uw ouders als vijanden van de taliban zullen bestempeld worden. Uw toenmalige advocaat voegde hieraan nog toe dat u vanwege een beperkt familiaal netwerk extra kwetsbaar bent voor gedwongen rekrutering en dat uw vrijere, verwesterde levensstijl u zou kunnen doen botsen met de conservatievere Afghaanse samenleving. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een vertaling van een rapport van het middelbaar onderwijs in Afghanistan, twee Belgische schoolrapporten, twee documenten aangaande uw cursussen Nederlands en een rapport van de muziekschool. Op 22 september 2015 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Immers baseerde u zich ten dele op asielelementen die als ongeloofwaardig waren beschouwd door de asielinstanties; en anderzijds op elementen die gebaseerd zijn op algemeenheden en zich amper voordoen in Afghanistan (gedwongen rekrutering door de taliban). Dat u er niet zou kunnen studeren en als terugkeerder ontvoerd zou kunnen worden zijn ook algemene stellingen. U ging tegen deze beslissing in beroep, waarbij in het verzoekschrift nog werd benadrukt dat u zich hoofdzakelijk baseert op uw profiel als naar Afghaanse normen verwesterd persoon, en op de onveiligheid in Afghanistan. Op 17 februari 2016 werd de weigeringsbeslissing in beroep bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

U verliet België en reisde naar Frankrijk waar u op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Frankrijk diende conform de Dublinregeling een terugnameverzoek in bij België, dat hierop inging. U keerde terug naar België en diende hier een **tweede verzoek** om internationale bescherming in op 6 augustus 2018. Uw tweede verzoek werd ontvankelijk verklaard op 9 oktober 2018 en u werd gehoord op 28 november 2018. U verklaarde dat u ondertussen op religieuze wijze gehuwd bent met I. Z., een Marokkaanse vrouw met een verblijfsstatuut in Frankrijk. U verklaarde niet naar Afghanistan terug te kunnen omdat u reeds lange tijd in België hebt gewoond en hier uw leven heeft opgebouwd. Bovendien vreesde u dat u in Afghanistan problemen zal kennen met de Afghaanse autoriteiten vanwege uw geloof. U zal gezien worden als een lid van de taliban of zelfs van Islamitische Staat, aangezien u zich traditioneel kleedt en een baard heeft. Afghanistan is ook geen democratisch land in tegenstelling tot België. Daarnaast vreesde u ook nog problemen te hebben omdat de veiligheid in Afghanistan niet goed is. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u een bundel met documenten over de veiligheidssituatie in Afghanistan neer. Op 6 maart 2019 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 4 oktober 2019.

U reisde ondertussen op een neer tussen België en Frankrijk. Op 18 oktober 2019 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken overgebracht naar het transitcentrum 127bis in Steenokkerzeel en dient u er een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U haalt aan dat uw broers erkend werden en uw ouders geregulariseerd maar u niet. Uw relatie met uw echtgenote is afgesprongen door alle problemen die u hier kent. U herhaalt dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de mensen of de taliban u er als tweederangsburger of ongelovige zullen beschouwen wegens uw lang verblijf in Europa. U herhaalt ook dat de mensen of de autoriteiten verkeerde dingen over u zullen denken omwille van uw lange baard. U bent een moslim maar uw baard heeft niks te maken met politiek, enkel met uw religie. U vreest gedood te zullen worden door de autoriteiten of terroristische bewegingen, of slecht behandeld te zullen worden door de mensen daar. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u een bundel met 27 (internet)artikelen neer over de veiligheidssituatie in de

stad Kabul en een aanvraag voor een radiologisch onderzoek wegens hoofdpijn en geheugenstoornissen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de bevolking en de taliban omdat u lange tijd in Europa heeft verbleven en dus als verwesterd zal worden gezien, en anderzijds dat u problemen zal kennen bij een terugkeer vanwege de lange baard die u om religieuze redenen draagt waardoor u door de autoriteiten en de bevolking zal worden gezien als een radicale moslim (zie Verklaring Volgend verzoek punt 15). Het louter herhalen van dergelijke verklaringen vormt geen nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Door het CGVS, gevolgd door de RvV, werd geoordeeld dat u uw vrees t.o.v. Afghanistan niet aannemelijk kon maken. Door de RvV werd bovendien al benadrukt dat het niet ernstig is dat u enerzijds beweert wegens een lang verblijf in Europa bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd te zullen worden gezien, maar tegelijk ook verklaart wegens uw lang verblijf in het buitenland geradicaliseerd te zijn en vervolging te vrezen daarom. Uw vrees wegens uw religieus voorkomen te zullen worden vervolgd door de lokale bevolking en/of de staat is niet meer dan een vermoeden, zonder dat u hiervoor enige concrete aanwijzing had. Bovendien kon aan uw verklaring vervolgd te zullen worden omdat u verwesterd bent geen geloof worden gehecht aangezien u zich als moslim identificeert, en naar een land zou terugkeren waar de meerderheid van de inwoners moslim is. Uw vrees voor de taliban als een makkelijke prooi te zullen worden gezien voor gedwongen rekrutering werd evenmin aangenomen. U brengt ter zake geen andere elementen aan die deze vaststelling kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de informatiebundel die u neerlegt om de veiligheidssituatie in Kabul en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan aan te tonen dient te worden opgemerkt dat de informatie die u neerlegt niet van die aard is dat ze de conclusie van het CGVS betreffende de veiligheidssituatie kan ombuigen. Deze informatie ligt in de lijn van de informatie waarop het CGVS zich baseert zoals u hieronder kan lezen. Uit deze informatie blijkt evenmin dat de mate van willekeurig geweld in Kabul dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd een groot deel van deze informatie reeds eerder, bij uw tweede verzoek om internationale bescherming, neergelegd. Inzake uw vrees als terugkeerder te zullen worden vervolgd motiveerde de RvV bovendien reeds dat het niet volstaat om te verwijzen naar een

algemene toestand in uw land om aan te tonen dat u werkelijk wordt bedreigd of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. U dient deze vrees of dit reëel risico in concreto aan te tonen.

Met betrekking tot de aanvraag voor een radiologisch onderzoek dient te worden opgemerkt dat dit document geen verband houdt met uw verzoek om internationale bescherming. Een aanvraag tot een medisch onderzoek is echter geen medisch attest waaruit bepaalde medische aandoeningen kunnen blijken. Voor de beoordeling van uw eventuele medische problemen dient u zich bovendien te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaring dat u de enige bent van het gezin zonder beschermingsstatus en dat intussen door de problemen de relatie met uw echtgenote is afgesprongen zijn elementen van persoonlijke aard die niet kunnen leiden tot het toekennen van een beschermingsstatus. Immers wordt elk verzoek om internationale bescherming beoordeeld op zijn eigen merites.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal

burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven

aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen aanbracht, alsook dat zijn vluchtrelaas geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een bewijs van een afspraak met een neuroloog (stuk 2), een brief van een psychiater van 12 juni 2019 waaruit de opname van verzoekers broer blijkt van 14 maart 2019 tot en met 6 mei 2019 (stuk 3), een “*voorschrift*” van dokter D. L. (stuk 4), een brief van dokter A. L. van 29 oktober 2019 en een brief van dokter V. H. van 22 oktober 2019 (stukken 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd op 22 september 2015 omdat hij verwees naar het relaas van zijn ouders, dat reeds in het kader van hun verzoek om

internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en hij zich anderzijds baseerde op algemeenheden die zich amper voordoen in Afghanistan.

Bij arrest nr. 162 239 van 17 februari 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoeker verwijst naar het relaas van zijn ouders, dat reeds in het kader van hun verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden; (ii) in zoverre hij verwijst naar zijn verwesterd profiel en het feit dat hij alle elementen van zijn persoonlijkheid zal moeten aanpassen, verzoeker niet verder komt dan het opwerpen van een aantal veronderstellingen en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en hij er niet in slaagt zijn vrees *in concreto* aan te tonen en (iii) verzoeker zich ook met de stelling dat hij in Afghanistan niet kan studeren en als terugkeerder ontvoerd of gerekruteerd zou kunnen worden, beperkt tot algemene stellingen en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en bovendien uit de landeninformatie niet kan blijken dat er in de stad Kabul sprake is van activiteiten of 'kidnappings' door Islamitische Staat.

In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming (ook wel: eerste volgend verzoek om internationale bescherming) verklaarde verzoeker dat hij intussen religieus gehuwd was met I. Z. - een Marokkaanse vrouw met een verblijfsstatuut in Frankrijk -, dat hij niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren omdat hij reeds lange tijd in België woonde en hier een leven opbouwde, dat hij de Afghaanse autoriteiten vreest omwille van zijn geloof - nu hij omwille van zijn traditionele kledingdracht en baard gezien zal worden als een lid van de taliban of de Islamitische Staat - en dat hij problemen vreest omwille van de algemene onveiligheid in Afghanistan. Verzoeker legt ter staving van zijn tweede verzoek nog een bundel met documenten neer handelend over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Op 6 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 227 079 van 4 oktober 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. De Raad oordeelde dat (i) het niet ernstig is dat verzoeker enerzijds beweert dat een lang verblijf in het buitenland hem in de ogen van de inwoners van Afghanistan verwesterd heeft en anderzijds benadrukt dat zijn lang verblijf in het buitenland hem geradicaliseerd heeft; (ii) verzoekers vrees wegens zijn religieus voorkomen niet meer dan een vermoeden is dat hij op geen enkele concrete wijze staft en verzoekers vrees voor vervolging omdat hij verwesterd is ongeloofwaardig is aangezien hij zichzelf als moslim identificeert en terugkeert naar een land waar de meerderheid van de inwoners moslim is; (iii) verzoekers vrees dat hij een ideale prooi zal vormen om door de taliban gerekruteerd te worden evenmin geloofwaardig is; (iv) verzoeker met het louter verwijzen naar algemene informatie over de situatie van terugkeerders naar Afghanistan geen vrees voor vervolging of reëel risico op het ernstige schade in zijn hoofde kan aantonen en (v) in hoofde van verzoeker geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn vrees dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de bevolking en de taliban omdat hij lange tijd in Europa heeft verbleven en als verwesterd zal worden aanzien en dat hij anderzijds problemen zal kennen met de autoriteiten en de bevolking die hem, omwille van zijn lange baard, zullen aanzien als een radicale moslim. Daarnaast wijst verzoeker erop dat zijn broers inmiddels erkend werden en zijn ouders geregulariseerd werden. Tevens maakt

verzoeker gewag van het feit dat zijn relatie met zijn echtgenote is afgesprongen omwille van alle problemen die hij hier kent.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende nieuwe documenten voor: een bundel met 27 (internet)artikelen over de veiligheidssituatie in de stad Kabul en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan en een aanvraag voor een radiologisch onderzoek wegens hoofdpijn en geheugenstoornissen (administratief dossier, map 'Documenten').

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) het louter herhalen van vluchtmotieven die hij reeds in het verleden heeft uiteengezet en die reeds ongeloofwaardig werden geacht, met name het feit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan enerzijds als verwesterd zal worden aanzien en anderzijds als geradicaliseerd zal worden beschouwd, geen nieuw element is dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt; (ii) de informatiebundel die verzoeker neerlegt om de veiligheidssituatie in de stad Kabul en de situatie van terugkeerders naar Afghanistan aan te tonen in lijn ligt met de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt en hieruit niet kan worden afgeleid dat er in de stad Kabul actueel sprake is van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, doch dat de mate van het willekeurig geweld in de stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker niet kan volstaan met het verwijzen naar algemene informatie om aan te tonen dat hij daadwerkelijk wordt bedreigd of een reëel risico op ernstige schade loopt; (iii) de aanvraag voor een radiologisch onderzoek geen medisch attest is waaruit bepaalde medische aandoeningen kunnen blijken en eventuele medische problemen via de daartoe geëigende procedure, meer bepaald artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moeten worden aangekaart; (iv) dat verzoeker de enige van zijn gezin zou zijn zonder beschermingsstatus en zijn relatie met zijn echtgenote is afgesprongen elementen van persoonlijke aard zijn die niet kunnen leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus nu elk verzoek om internationale bescherming immers op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en (v) de mate van het willekeurig geweld in de stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verzoeker geen persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de stad Kabul in zijn hoofde dermate vergogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in het kader van zijn huidig, derde verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij baseert zich immers in wezen op dezelfde feiten, middelen en argumenten dan deze die reeds in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden en beperkt zich voorts tot het louter herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het verwijzen naar algemene informatie en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gepondeerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te motiveren waarom de versnelde procedure op hem wordt toegepast, merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zijn dossier een situatie betreft waarvoor artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen, alsook dat het een situatie betreft waarvoor artikel 57/6, § 3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen. Bovendien blijkt uit de bijlage 39*bis* toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 5) dat verzoekers vasthouden in een welbepaalde plaats is ingegeven door artikel 74/6, § 1, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt in de bijlage 39*bis* uitvoerig gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN BESLISSING

2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker; artikel 1, § 2, 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; immers, de betrokkene diende op 30 januari 2014 een verzoek om internationale bescherming (vroeger asielaanvraag geheten) in België in dat op 17 februari 2016 definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, op 23/02/2016 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29/09/2015 en dit tot 04/03/2016, op 13 maart 2018 gaf België zijn akkoord aan Frankrijk om de betrokkene van hen terug te nemen, op 2 augustus 2018 werd de betrokkene door de autoriteiten van Frankrijk overgedragen aan de autoriteiten van België, op 6 augustus 2018 diende de betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in België in dat op 8 oktober 2019 definitief negatief werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, op 18 oktober 2019 diende de betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in België in,

4° wanneer de bescherming van de nationale veiligheid of de openbare orde dat vereisen, immers, op 28/04/2016 liet de Veiligheid van de Staat weten dat de betrokkene aan een bijkomend onderzoek wordt onderworpen op 15/06/2016 liet de Veiligheid van de Staat weten dat de betrokkene door de politie werd gemeld als iemand die mogelijk radicaal gedrag vertoont. op 07/06/2017 liet de Veiligheid van de Staat weten dat de betrokkene volgens onbevestigde informatie huwde in de maand maart van het jaar 2017 met een niet nader geïdentificeerde Marokkaanse vrouw in de Afghaanse moskee ‘Jamâl Saif ud-Dîn’ te Molenbeek. Deze moskee is bij de Veiligheid van de Staat gekend als openlijk radicaal en wordt geleid door sympathisanten van Gulbuddin Hekmatyar en diens extremistische groepering ‘Hebz-I- Islami Gulbuddin’ (HIG). Naar verluidt gaat het om een gearrangeerd huwelijk dat geregeld werd door H. Mo. Ha. (...), een van de kopstukken van de HIG in België. B. tracht op deze wijze Belgische verblijfsdocumenten te bemachtigen. In het Belgisch Rijksregister staat B. echter nog steeds als ongehuwd geregistreerd. Wij achten het mogelijk dat het huwelijk vooreerst religieus werd voltrokken, waarna er pas een wettelijk huwelijk volgt. Voorts zou B. een vaste bezoeker zijn van, en een vooraanstaande rol opnemen binnen de voorgenoemde msokee. Onze informatie wijst erop dat B. radicaal is. Betrokkene vertoont tevens signalen die een rigoreuze geloofsopvatting aangeven. op 13/11/2018 stelde de Veiligheid van de Staat een nota op dat 1. Hun informatie erop wijst dat B. radicaal is 2. B. een tijdlang in Frankrijk verbleven zou hebben, zijn echtgenote de Franse nationaliteit zou hebben. Ze beschikken niet over verdere identiteitsgegevens van diens echtgenote. 3. In de zomer van 2018 vernam de Veiligheid van de Staat dat de betrokkene terug in België verblijft. De gegevens in

het rijksregister bevestigen deze informatie. B. staat ingeschreven te (...). 4. B. zou een vaste bezoeker zijn van, en een vooraanstaande rol opnemen binnen, de Afghaanse moskee 'Jamal Saif Ud-Din' te Molenbeek. Deze moskee is bij de Veiligheid van de Staat gekend als openlijk radicaal en wordt geleid door sympathisanten van Gulbuddin Hekmatyar en diens extremistische groepering 'Hezb -l Islami Gulbuddin' (HIG). Op 16/10/2019 bevestigde de Veiligheid van de Staat dat de informatie opgenomen in de informatie in hun nota dd. 13/11/2018 nog steeds actueel is.

Gezien de aard van deze elementen kan geconcludeerd worden dat de betrokkene beschouwd wordt als een persoon die geacht kan worden de openbare orde en/of de nationale veiligheid te schaden.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 74/6, § 1, 2° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie de vasthouding noodzakelijk oordeelt om de effectieve verwijdering van het Belgische grondgebied te waarborgen."

Waar verzoeker nog uitvoerig betoogt dat er geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid bestaat, dat het feit dat hij naar een moskee gaat geen reden mag zijn om aan te nemen dat hij een gevaar is voor de samenleving omdat anders "de helft van de moslim in Wet [sic] Europa" moet worden opgesloten en hij hiertoe nog verwijst naar het arrest "Zh. EN O" van het Hof van Justitie (verzoekschrift, p. 6), dient te worden benadrukt dat deze beslissing om een verzoeker om internationale bescherming in een welbepaalde plaats in het Rijk vast te houden krachtens artikel 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet genomen wordt door de minister of zijn gemachtigde. Tegen de maatregel van vrijheidsberoving kan de betrokkene overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Verzoeker geeft voorts in het verzoekschrift aan dat hij omwille van zijn geloof het risico zal lopen om vervolgd te worden door enerzijds de overheid en/of de lokale bevolking omdat hij er visueel uitziet als een talibanstrijder en hij derhalve een risicoprofiel bezit als iemand die gezien wordt als de AGE's (Anti-Government Elements) steunend, waartoe hij verwijst naar de "UNHCR Eligibility Guidelines", alsook het rapport van de staatsveiligheid dat wijst op zijn radicalisering en anderzijds door de taliban, dat hij immers door de uitwijzing naar zijn land van herkomst en zijn zware mentale problemen nog radicaler zal worden en dat hij dan ook een ideale prooi zal vormen voor de taliban om gerekruteerd te worden. Hij stelt zich in dit verband nog de vraag of het verstandig is om hem, als iemand die de laatste jaren geradicaliseerd is en door de federale politie in de gaten wordt gehouden, terug te sturen naar een land waar de taliban en Al-Qaeda zeer actief zijn en verwijst naar de uitdrukking "men gaat geen kat bij de melk zetten". Verzoeker meent dat de frustratie hem zal dwingen om zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoeker vervolgt nog dat zijn lang verblijf in het buitenland hem verwesterd heeft en citeert hiertoe uit een rapport van Amnesty International van 5 februari 2018 en verwijst naar een rapport van Home Office dat evenwel niet wordt geciteerd of toegevoegd aan het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen en dat hij zich verder steunt op dezelfde feiten, middelen en argumenten dan deze die reeds in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld. Dienaangaande staat in het arrest nr. 227 079 van 4 oktober 2019, bekleed met gezag van gewijsde, als volgt:

"(...)

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat het geenszins ernstig is dat verzoekende partij enerzijds in haar verzoekschrift beweert dat een lang verblijf in het buitenland haar in de ogen van de inwoners van Afghanistan verwesterd heeft en anderzijds dan weer benadrukt dat zij tijdens haar lang verblijf in het buitenland geradicaliseerd is. Gezien zij zelf onderstreept dat zij net radicaler is geworden in haar geloof en dat dit zich ook uit in haar voorkomen, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij problemen zal kennen bij een terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij 'verwesterd' is.

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij een vrees heeft te worden vervolgd door de overheid en/of de lokale bevolking omwille van haar zeer strikte religieuze opvattingen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing, die als vaststaand worden beschouwd en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: "U geeft plots tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan in Afghanistan een vrees te hebben voor vervolging omwille van uw zeer strikte religieuze instelling. Met betrekking tot uw verklaring religieus te zijn (CGVS, p. 9, 12) en het feit dat u een baard draagt (CGVS, p. 9) dient te worden opgemerkt dat dit evenmin aanleiding geeft tot een beschermingsstatus. U vreest dat u hierdoor problemen zal krijgen met de Afghaanse overheid omdat zij zouden kunnen denken dat u bij de taliban, of zelfs IS zit (CGVS, p. 11) en dat ze u hierom zullen ondervragen en zelfs folteren

(CGVS, p. 15). Vooreerst berust deze vrees op een louter vermoeden waarvoor u geen enkel concreet bewijs kan voorleggen. Daarnaast kan het niet overtuigen dat u als gelovig persoon in Afghanistan problemen zou ondervinden, net zomin kan u gevolgd worden in uw stelling dat de mensen in Afghanistan niet van gelovige mensen houden (CGVS, p. 12). U verklaart de Hanafi-rechtsschool binnen de islam aan te hangen (CGVS, p. 12), de rechtsschool die door de meerderheid van de Afghanen gevolgd wordt. De islam is de staatsreligie van Afghanistan, de officiële naam is ook nog steeds de Islamitische republiek Afghanistan en de wetgeving is gebaseerd op de Hanafi-rechtsleer. U kan dan ook niet overtuigen dat u als aanhanger van deze strekking binnen het geloof problemen zal ondervinden. U verklaart dat dit komt omdat u uit Kabul afkomstig bent en de mensen daar anders zijn dan in de andere (rurale) gebieden van Afghanistan (CGVS, p. 11, 12, 15). Deze verklaring kan niet gevolgd worden, in Kabul wonen er bijna 5 miljoen mensen, onder wie ook veel gelovige mensen. Het loutere feit dat u een baard draagt kan evenmin aanzien worden als problematisch in de Afgaanse maatschappij. U verwijst naar het gegeven dat u tegen u hier een politieonderzoek werd gedaan en stelt dat u, mocht dit in Afghanistan gebeurd zijn, slecht behandeld zou geweest zijn (CGVS p. 15). U hebt echter geen enkele concrete aanwijzing dat u bij terugkeer naar Afghanistan effectief door de politie of autoriteiten zou ondervraagd worden of dat een onderzoek tegen u zou worden gedaan. U verwijst nog naar het incident dat enkele jaren geleden plaatsvond in Kabul waarbij een vrouw [Farkhunda] werd gedood door een menige mens omdat ze volgens hen de koran niet respecteerde. Echter kan bezwaarlijk worden gesteld dat u hetzelfde lot te wachten staat, gezien u zelf zegt het heilige boek te respecteren (CGVS p. 15).”.

Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat een uitwijzing naar haar land van herkomst haar zal motiveren om nog radicaler te worden en dat zij dan ook een ideale prooi zal vormen voor de taliban om gerekruteerd te worden, merkt de Raad vooreerst op dat, voor zover verzoekende partij een gedwongen rekrutering door de taliban vreest, in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dienaangaande reeds door verwerende partij opgemerkt werd dat (i) gedwongen rekrutering geen opvallend kenmerk van het Afgaanse conflict is, eerder uitzonderlijk is en in hoofdzaak beperkt is tot gebieden onder taliban-controle; (ii) structurele dwang, waarbij sociale factoren zoals tribale banden of aanmoediging van religieuze autoriteiten maken dat iemand zich aansluit bij de taliban, vaker voorkomt; (iii) in de regel strijders zich vrijwillig bij de taliban aansluiten; (iv) de regio Kabul, van waar verzoekende partij afkomstig is, niet onder talibancontrole staat; en (v) verzoekende partij in haar eigen omgeving geen taliban kent, wat het moeilijk maakt in te denken dat er in haar geval specifieke factoren zouden spelen die haar toch een doelwit voor gedwongen rekrutering zouden maken. Verwerende partij oordeelde dan ook dat verzoekende partij geen concrete aanwijzingen had dat zij werkelijk het risico zou lopen om gedwongen gerekruteerd te worden. Deze motivering werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 162 239 van 17 februari 2016.

Door verzoekende partij worden in het kader van haar huidig verzoek geen concrete elementen bijgebracht die deze motivering weerleggen.

De louter strikte islamitische opvattingen van verzoekende partij volstaan, gezien de Afgaanse context, allermindst om te doen besluiten dat verzoekende partij een doelwit voor gedwongen rekrutering betreft.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat “(h)et een zeer menselijke reactie (is) dat een uitwijzing van een persoon enorme gevoelens van haat creëert ten aanzien van een land dat hem zo slecht behandelt en hem afscheurt van zijn leven en van zijn gezien” en dat de frustratie en haat haar zal dwingen zich aan te sluiten bij de taliban, bemerkt de Raad dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoekende partij in dergelijke situatie geen andere keuze zou hebben dan zich aan te sluiten bij de taliban. Indien verzoekende partij beslist zich vrijwillig aan te sluiten bij de taliban, kan dit vanzelfsprekend niet worden beschouwd als zijnde een daad van vervolging vanwege de taliban.

(...)”

Zo verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagelaten heeft om enige landeninformatie bij te brengen in dit verband, dient benadrukt dat in het administratief dossier wel degelijk objectieve landeninformatie werd opgenomen waarop zowel de beoordeling van verzoekers huidig, als deze van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming werd gestoeld (administratief dossier, stuk 10, mappen ‘Landeninformatie’).

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn mentale problemen en ter staving hiervan een bewijs van een afspraak met een neuroloog (verzoekschrift, stuk 2), een brief van een psychiater van 12 juni 2019 waarin een opname van 14 maart 2019 tot en met 6 mei 2019 wordt geattesteerd (stuk 3), een “voorschrift” van dokter D. L. (stuk 4), een brief van dokter A. L. van 29 oktober 2019 en een brief van dokter V. H. van 22 oktober 2019 (stukken 6) voorlegt, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Wat betreft het bewijs van een afspraak met een neuroloog (verzoekschrift, stuk 2 en administratief dossier,

map 'Documenten') werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op goede gronden overwogen dat dit geen medisch attest uitmaakt waaruit bepaalde medische aandoeningen kunnen blijken. Dezelfde opmerking gaat op voor de brief van dokter A. L. van 29 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 6) waarin slechts wordt vastgesteld dat het consultatieverslag van een collega-arts niet elektronisch beschikbaar is en deze collega afwezig is. Het "voorschrift" van dokter D. L. van 18 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 4) maakt melding van een voorgeschiedenis van astma, migraineaanvallen, angst in kleine gesloten ruimtes, mentale problemen met angstaanvallen, klachten van lage rugpijn en het feit dat bij maagklachten een bepaalde dosis van een geneesmiddel mag worden ingenomen. In de brief van dokter V. H. van 22 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 6) wordt melding gemaakt van een opvolging tussen 1 juli 2011 tot en met 28 december 2016 voor fysieke klachten geïnduceerd door stress (episodes van hyperventilatie, angsten en één episode van paranoïde gedachten) en van de fragiliteit van verzoeker door zijn moeilijke sociale situatie. De door verzoeker voorgelegde documenten aangaande zijn medische problematiek vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de brief van een psychiater van 12 juni 2019 verklaart verzoekers raadsman ter terechtzitting nog dat het in deze een materiële vergissing betreft aangezien het niet verzoeker was doch diens broer die omwille van een ernstige psychose werd opgenomen (verzoekschrift, stuk 3). Hoe dan ook benadrukt de Raad dat verzoekers psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om op een degelijke wijze te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met zijn profiel, laat hij na *in concreto* aan te tonen wat dit profiel precies inhoudt, evenals waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen rekening zou hebben gehouden met dit bewuste profiel.

Met het betoog dat het feit dat zijn broers intussen erkend zijn wel degelijk belangrijk is, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de in de bestreden beslissing gedane vaststelling waaruit blijkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld te kunnen weerleggen. De Raad benadrukt te dezen nog dat uit artikel 4 van de Richtlijn 2011/95 niet kan blijken dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van Richtlijn 2011/95 gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ, C-652/16, "Ahmedbekova", 4 oktober 2018). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende rapporten over de situatie van terugkeerders en de veiligheidssituatie in Afghanistan, merkt de Raad op dat deze informatie evenmin vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.8. In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.3.9. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stad Kabul in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op

een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers

vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit algemene rapporten, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gesteund.

Waar verzoeker er nog op wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen. In casu haakt verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan. Zo beperkt hij zich tot het algemeen verwijzen naar zijn 'profiel' zonder dit op enige wijze te concretiseren. Hoger kwam bovendien vast te staan dat verzoekers

psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “*Elgafaji*”, waar het Hof van Justitie oordeelde dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*”.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Met betrekking tot de aan het verzoekschrift gevoegde stukken, meer bepaald een bewijs van een afspraak met een neuroloog (stuk 2), een brief van een psychiater van 12 juni 2019 waaruit verzoekers opname blijkt van 14 maart 2019 tot en met 6 mei 2019 (stuk 3), een “*voorschrift*” van dokter D. L. (stuk 4), een brief van dokter A. L. van 29 oktober 2019 en een brief van dokter V. H. van 22 oktober 2019 (stukken 6), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

2.3.11. In zoverre verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat het te dezen onderzoekt of de commissaris-generaal al dan niet met recht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep daarbij geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid.

Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* bijgevolg niet aan de orde. Derhalve wordt de schending van dit artikel door verzoeker niet dienstig aangevoerd.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.14. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.15. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

2.3.16. Verzoekers raadsman verzoekt ter terechtzitting om de uitspraak van onderhavig arrest aan te houden tot dat er een arrest zal genomen worden in de zaak die momenteel in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid behandeld wordt.

In toepassing van artikel 39/70, tweede lid van de Vreemdelingenwet is het beroep dat tegen de bestreden beslissing werd genomen evenwel niet schorsend. Om die reden wordt bijgevolg niet ingegaan op dit verzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER